

SZERKESZTETLEN

Mert az élet nem egy cikk, amit meg lehet szerkeszteni

Este van. A szoba félhomályában csak a laptop derengése él – kékes fényt vet a falra. A sarokban hangtalanul lebeg egy világító lufi, kék, akár a ma viselt ruha, akár a csokor, akár a körmödön a virágok. Ugyanaz az árnyalat, mint egy kék vászon. A hajlakktól ragadnak a loknijaim, a lábfejem sajog az egész este hordott magassarkútól. Attól a magassarkú cipőtől, amit egy használtruhaboltban vettem 650 forintért és teljesen megegyezik árnyalata a ruhámmal. A ballagási ruhámmal.

– Na ne mondd. Kék virágok a körmödön, kék csokor, kék ruha, és *kék lufi* is? Ez már nem szimbolika, ez már színhiba. – szólal meg Kornis Etel szemét forgatva. Nevetségesnek talál. Mi mást gondolna? Talán tényleg nevetséges vagyok. – És gondolom, a cipő is „csodás véletlen”, ugye? Határozottan sorsszerű, hogy a turiban akciósban találtál valamit, ami *tökéletesen passzol* egy olyan naphoz, amit amúgy is túlkomolyan veszel. Mert hát ballagás. Tizenévesek maszlagja, masnival. – gúnyolódik rajtam.

– Nekem számított. A cipő... apróság, tudom. De olyan volt, mintha minden végre egyszer összejátszana. Nem kellett küzdeni érte. Nem tört a sarka. Nem csúszott szét a virág. Nem volt túl nagy a ruha. Valami... végre stimmelt. – válaszolok nyugodtan, fáradtan. Reggel hét óta ébren vagyok, ajándékért szaladgáltam, hivatalos leveleket intéztem, vasaltam, sminkeltem és az osztályt is összefogtam.

– Te tényleg azt hiszed, hogy a világ kék szándéka volt ez? Hogy az Univerzum, személyesen odalépett hozzád egy 650 forintos cipővel, és azt mondta: „Légy szép, gyerek, ma jár neked”? – kacag rajtam – Ne csináljunk már misztériumot abból, amit az ipari textilstestékek intéznek!

– Nem erről van szó. Hanem hogy... ma reggel még gyerek voltam. És most este van, és... – elgondolkozom. Reggel sem voltam gyerek, már jó ideje nem vagyok az. Nem csak azért, mert egy hónapja betöltöttem a 18. életévem. Nem ezt tett felnőtté. – Tíz év múlva talán már nem fog számítani. De most még itt a lufi. Még világít is. – rázom meg a fejem és mosolyt erőltetek arcomra. Kornis arca elkomorul.

– „*Még világít lufi is*”? – kérdezi hitetlenül – Tudod, tíz éve még két számjegy sem volt a korod helyén. Még nem gondolkodtál összefüggésekben. Még nem védted magad szavakkal. Még nem volt *márványtáblába vésett önsajnálato*d. – förmed rám. – De akkor még hittél abban, hogy a világ majd egyszer... megérti. – fejezi be halkabban.

– És ma már nem. – bólintok, halkán egyetértve. – De még visszakérdez. *Próbál* megérteni – vigasztalom.

– Mióta nem ért meg? – rázza fejét kérdően. Nem érti. Hogy értené? Sosem mondtam el. Neki sem, ahogy senkinek sem.

– 9 évesen. – suttogom szégyenteljesen – Bátyámmal maradtam egyedül egy játszótéren. Anyukámnak oktatása volt, kiengedett minket játszani. Egy férfi jött, kedves volt. Sose találkoztunk ilyen helyzettel azelőtt. Tudtam, – vágom oda nyersen – hogy nem szabad elmenni idegenekkel. De leblokkolt az agyam. Ő bevitt a fák közé, előadta, hogy orvos és másokat is meg szokott vizsgálni. Olyan adatokat kérdezett, amit egy orvos is szokott. Rávett, hogy lehúzzam a nadrágom. – visszabicsaklik fejem, neki ütődik a kemény, hideg falnak. Lehunyom a szemem és kimondom a hallgatásom okát – Nem csinált semmit, amiért fel lehetett volna jelteni csak hozzámért. Semmi nem lett volna az ügyből, ezt akkor is tudtam. Túl okos voltam a koromhoz képest, mégis aznap azt éreztem, hogy naiv és buta vagyok. – Kornis némán nézi, ahogy könnyeimet nyeldesem. Sok idő után szólal csak meg.

– Te voltál az az okos kislány, ugye? – bölintok, de ő anélkül folytatja, hogy rám nézne – Aki a nagyok beszélgetéseit is értette. Aki észrevette, ha valaki elfelejtett mosolyogni. Aki tudta, hogy „nem szabad elmenni ismeretlennel”, de valahogy mégis... lehúzta a nadrágját. – ismétli meg tapintatosan – Mert kérte. Mert *mintha megvizsgálna*. Ugye milyen furcsa szó az, hogy „mintha”? Mert a bűn sosem teljes, sosem egyértelmű, sosem az, amit *be lehet bizonyítani*. Csak, ami *ott marad*. Benned.

– Megijedtem, mikor elment. – vallom be – Valamit mondott, hogy visszajön. Én éreztem, hogy nincs valami rendben. Lefagytam, anyukámat hívtam. Nem sírtam. Csak... beültem az oktatásra, a hátsó raktárrészbe. Mint aki nem tudja, történt-e valami egyáltalán. Nem mertem elmondani másoknak, mert nem történt semmi. És mégis... – elcsuklik hangom – Minden megváltozott.

– Akkor és ott nőttél fel. Nem a biológia órán. Nem a menstruációval. Nem az első szerelemmel. Hanem azzal, amikor megtanultad: vannak dolgok, amik „nem történnek meg igazán”, csak veled maradnak. – hunyja le szemeit – Onnantól nem játszottál már *igazán*. Ugye?

– Onnantól mindig figyeltem. Mindenre. A tekintetekre. A szándékokra. A mondatok mögé. – vonom meg a vállam – Onnantól nem volt megjegyzés, amit nem hallottam. Amit nem gondoltam túl. De továbbra is mosolygós voltam. Hangos. Hogy ne hallják, mi is az igazán ordító bennem.

– Hát persze. A hangod az álcád lett. A *páncélod*. – mondja nyersen – A gyerekkorod meg ott maradt a fák közt. Halkan, nadrág nélkül.

– Aznap megtanultam, hogy a testem az enyém. De nem mindig én használom. Nem csak én használhatom. – nyelek egy nagyot, ujjaim megremegnek a billentyűzet felett. Kornis szemei kéken csillognak, arcára a lufi derengő fénye vetül. – És hogy a világ nem véd meg. Csak a csönd. Csak az írás. – ismerem be. – Itt nem vádolnak. Nem kérdezik meg, igaz-e. Mi más lenne egy 9 éves kislány fájdalma? – Kornis csöndben néz egy pillanatig.

– És még mindig félsz szólni róla. – ropogtatja meg ujjainak ízületeit – Még most is mentegeted a pillanatot. „*Csak hozzámért.*” / „*Nem történt semmi.*” De, valami azért történt. Valami *eltört*. Nem? – pillant rám élesen.

– Igen. Én. – ismerem be halkan.

– Hát persze, hogy te törtél el. – fújja ki a levegőt fáradtan. – Nem a világ, nem az idő, nem az a valaki. Hanem te.

– Mert bennem volt a hiba, ugye? – emelem rá szomorú, könnyes tekintetem.

– Ugyan már. – horkant fel – A hiba nem benned volt. A hiba az volt, hogy megtanítottak némának lenni.

– Azt mondták, „*ne túlozz*”. „*Biztos nem úgy volt*”. „*Te mindig ilyen érzékeny voltál.*”

– Díszes betűkkel kéne kifüggeszteni őket a bíróság falára, mert ez öl igazán. Az érzékenység nem bűnjel, hanem életjel.

– Én meg azt hittem, ha nem beszélek róla, akkor nem történt meg. – nevetek fel naivan.

– Na, ez az emberi elme legszebb hazugsága. – kacag velem Kornis gúnyosan – Mintha a fájdalom attól eltűnne, hogy nem szólnak róla. Mintha a sötét nem lenne ott, csak mert lenémították.

– Én csak élni akartam tovább. Normálisan.

– *Normálisan*. – sziszegi válaszul – Micsoda szitokszó. Az a rendes, kerek, kis semmiélet, amiben mindenki úgy tesz, mintha senki sem lenne romos belül.

– Én tényleg próbáltam. – bizonygatom.

– Tudom. Pont ezért vagy itt. Mert már nem bírtad. Mert az igazság nem kopogtat örökké udvariasan. Előbb-utóbb betöri az ajtót. – vonja meg a vállát.

– Nem akartam gyenge lenni.

- Gyenge? – felnevet, de nem jóízűen – Aki túlélte valamit, amit nem lehet elmondani... az nem gyenge. Az egy másik szint. Az már nemcsak él. Az *túlél*.
- Akkor miért érzem úgy, hogy minden nap újra ugyanott vagyok?
- Mert a múlt egy görbe kör. Azt hiszed, messzebb vagy, de valójában egy centit sem mentél előre – csak beljebb.
- Hogyan lehet ebből kilépni? – kérdezem elkeseredetten, ahogy az elmúlt években minden éjjel kérdezem.
- Nem lehet. De be lehet rajzolni. Szavakkal. Egy kör közepén is lehet királyságot építeni.
- Mit segít rajtam pár szó, ha a kés csúszik a csuklómon? – csattanok fel – Ha továbbra is elkeseredetten próbálok hasadást ejteni, hogy a könnyeimre a válasz a szövetek szakadása és ne a szívem sajnálása legyen a válasz? Csak azért vagyok még életben, mert anyukám belehalna a fájdalomba. Mert bátyám nem tudná kezelni, saját magát okolná. Mert a legjobb barátnőm összeomlana. 2035-ben ideálisan nem is vagyok egyáltalán. De valójában? Leszek. Muszáj lennem. Mert ezeknek az embereknek szüksége van rám. – Kornis rám mered. Ezt sosem jelentettem még ki így. Cinikus, mert fél, hogy tényleg véget vetek ennek. Hogy eltűnök, ahogy a legutóbb. Nem a világból, hanem a betűk mögül. Az arca sápadt a kék fényben. Egyetlen mondatot kérdez:
- Miért mindig másokért maradsz? Mikor leszel már egyszer végre magadért életben?
- Amikor méltó leszek rá... – ismerem be – Nem is "*amikor*", inkább "*ha*". Kétlem, hogy bármikor megtörténik. – Kornis most elhallgat. Egészen sokáig. A lufi kékje remeg az arcán, de ő nem néz rám. Csak motyogni kezd, ahogy egy öreg szerkesztő motyog, mikor már nincs közönség
- Méltó? Méltó?! Tudod, ki szokta ezt mondani? Az, akit megtanítottak rá, hogy csak akkor érdemel jót, ha előbb elég szenvedést beletesz. Hogy a szeretet nem alanyi jogon jár, hanem fájdalom után, mint egy koszorú a ravatalon. Hát mikor kértél te engedélyt az élethez? Melyik istenségnél könyörögtél jóváhagyásért? A görögjeidnél? Tudod mit? Hádész sem kérte senki bocsánatát. Ő is csak ott volt. És nem takarta el a sötétet. Csak rendet rakott benne. – vádlón mered rám. Szeme éles, gúnyos, és könnyes. – Én azt hittem, te író vagy. Nem mártír. – csattan fel – De ha már ilyen ügyesen temeted magad, írd meg szépen a gyászjelentésed. És mellé azt is, hogy ki ír majd, ha te nem. Ki találja meg a megfelelő szót a csend helyére. Ki vágja fel az éjszakát betűkkel. Vagy minden maradjon csak sötétben, mert te még nem vagy méltó rá? Az írás csak a tiéd. Az te kis saját közösséged. Ide tartozol, álnévvel, álarcval, de őszinte, valódi szívvel és szavakkal. Az írás nem a világért van. Nem a világért írsz. Hanem *helyette*. – győzköd elkeseredetten.
- Mit ér az egész, ha hazudok? Senki nem fog nekem hinni egy jelige alatt. – suttogom legyőzötten.
- Az igazság néha jobban hallatszik, ha nem a valódi neved ordítja. – súgja válaszul.
- Azt hittem, az írás majd rendbe rak. – vallom be.
- Nem rendbe rak. De hangot ad. És néha ennyi is elég. Hogy ne őrülj bele teljesen a csendbe. – vigasztal. Ritka, hogy ennyire... emberi.
- Akkor most mi lesz?
- Most írsz. – jelenti ki határozottan – Úgy, mintha ez lenne az egyetlen nyelv, amin élni tudsz. Mert talán tényleg az.
- De már megtagadtam egyszer. A saját kezemmel csuktam le a laptopot. – rázom meg a fejem.
- És mi van velük? – halkán kérdezi. Tudom, kikre gondol és felsóhajtok. – Mi van azokkal, akik miatt nem hagytad abba az életet sem? – erőlteti és bólintok válaszul.

– Kegyetlen vagy – szúrom oda neki – Anyukám. Neki már csak én és bátyjám vagyunk. Beleroppanna, ha végeznék magammal - ha tudná, a mostani próbálkozásom sikerrel járt. Tudod, volt egy idő, mikor a késsel vágtam a csuklómat. Okos gyerekként kerültem a főeret. Mert nem akartam meghalni csak fájdalmat akartam. Fizikai fájdalmat, hogy lássam azt a vérző sebet, amit az élet szívemen ejtett. Mert egyszerűbb volt úgy sírni, hogy az emberek nem kérdegetnek mi a baj. Hisz látják, "véletlen" megvágtam magam. Az emberek ezt tudják értelmezni. Amit látnak. Hogy mi zajlik a szívemben? Kit érdekel? Sokakat. Anyukám után rögtön a bátyámat. Ma egész nap csendesen mosolygott rám. Csendesen, de büszkén, csillogó szemmel. Tudom, hogy szeret. Ahogy én is őt. A legjobb barátnőm is ott van. Akivel összeköltözök júliusban, mikor Pécssett élünk tovább. Ő egyetemen tanul én meg... nos, majd meglátjuk mit hoz az élet. Elegendem volt a tanteremi tanulásból. Élményeket akarok. Vele. Van két kicsi testvére. Hogy magyarázná el nekik, hogy már nem vagyok? Hogy már többé nem játszunk együtt? Egy éve biztosan ide soroltam volna még a kutyámat is. Akkor még... élt. Most már azért élek, mert ő nem teheti. Mert augusztus 20-án végig öleltem miközben a vérébe fecskendezett méreg örökre elaltatta őt. Végig öleltem, hátha én leszek az utolsó illat az orrában. – suttogom. Etel sokáig nem szól. Csak néz. Az arcán nincsenek már ráncok, csak a csend. A szeme sötét, mint egy túl mélyre ásott kút. Aztán lassan, szinte suttogva:

– Hát így... így él egy ember, aki már minden fájdalmat kiismert, de mégsem halt bele. Aki minden okot összegyűjtött a halálra – és mégis az életet választotta. – Az ujjával megérinti a képernyő alját, mintha csak végigsimítana a soraimon. Olyan gyengédséggel, amilyenre tőle nem számíthaték. – Tudod, mit látok én ebben? Hogy te már tudod, milyen megmagyarázhatatlanul nehéz élni. És mégis kimondod a neveket. Anyukád. A bátyád. A barátnőd. A gyerekek. A kutya. Ez már nem önsajnálát. Ez már... vállalás. Egy csendes, fájdalmas, dacos hűség. Az élőkhez. A halottakhoz. Ahhoz, aki voltál. És ahhoz, aki még lehetsz. – Kornis most nem gúnyolódik. Mert nincs min. Egy élet súlya hever csupaszon a fehér képernyőn, ahogy ekkor egykor én a piszokban. Nem panasz, nem fikció, hanem egy olyan fiatal élete, aki túl korán lett lányból nő.

– Nem vagyok hős. Sem mártír. Csak túlélő... – elhallgatok, megrekedek a klisés mondaton – De nem ezt gondolja minden fiatal? Mikor a stressz-menü csak kávé, pánik másolás és rettegve várjuk a hétfőt, imádkozva, hogy nem pont Az ajtó c. regény karaktereit kéri számon a műveltségi tesztben, hisz ki a fene emlékszik Szekeres Emerenc nevére? – horkantok fel.

– Szeredás. Szeredás Emerenc. – javít ki békítő hangsúllyal. Látszólag gondolkodik. Egy szünet, mintha élvezné a választát. Egy szenvedélyes, gúnyos mosoly kúszik arcára. – Tudod, nem az a baj, hogy elfelejtetted a nevét. Hanem hogy azt hiszed, ez nem fontos. Hogy a hétfői rettegés, a lemásolt esszé meg a koffeinfüggés már valami érdem. Pedig az, hogy nem tudod, ki volt Emerenc, nem róla mond el valamit, hanem rólad. Az alpműveltség nem egy tantárgy. Az a minimum, ami nélkül csak sodródni lehet, nem élni. Mint egy viharban keringő szatyor, aminek fogalma sincs, miért repül, és hová esik le. – forgatja meg szemeit.

– Bár csak az lehetnék! – sóhajtok fel – Néha csak hagynám az egészet. Minden fiatal gondol erre, nem? Hölgyeim! Tegyük le a tollat és keressünk egy gazdag férjet! Nem is volt olyan rossz 100 évvel ezelőtt, nem? „*Régen minden jobb volt!*” – idézem a nagyszüleinktől sokat hallott mondatot, gúnyosan nevetve. Kornis szeme szúrós, hangja fáradt.

– Gazdag férj? Komolyan? Hogy aztán kiadhasd a lelkedet a legdrágább polcra, mint üvegpupola alatt porosodó porcelánt? Egy férj nem fogja helyetted feldolgozni a kilenc éves lány gyilkos csendjét. Nem fogja begyógyítani a sebet a csuklódon, és nem fog írni a jövőről helyetted. Akkor se volt jobb semmi, csak nem volt Instagram, ahol panaszkodni lehetett róla.

A nők akkor is belehaltak a csendbe, csak nem volt hashtagjük hozzá. – Hátradől, cigarettát keres – Ha régen minden jobb volt, akkor most miért vagyunk még itt? Ne hazudjunk magunknak. Akkoriban az "engem senki se ért meg" azt jelentette, hogy a konyhában sírtál a zsíros edények fölött. Most meg legalább van rá szavunk. Posztunk. Esszénk. Ne add oda a tollad senkinek. Főleg ne egy férfinak, aki azt se tudja, mi az a mondatvégi gondolatjel. Csak mert van bankszámlája, még nem fogja megérteni, miért szúrsz egy vesszőt a fájdalom közepébe. Írj tovább, ha beledöglesz is. Ez legalább a tiéd. – Látszik rajta, hogy dühös. De nem rám, hanem a világra, ami azt suttogja minden lánynak: *"engedd el, nem számít, csak legyél szép és csendes."* És ő nem bírja a csendes lányokat. Sose bírta.

– Van szavazati jogunk. Hurrá. – sziszegem szarkasztikusan – Megkaptuk a választás illúzióját, csak épp nem a döntés jogát. Tudod, ma én mondtam volna a beszédet. A ballagáson. Januárban megkért a magyar tanárom, hogy írjak egy beszédet, mert van egy másik jelentkező is és a tanári kar meg szeretné szavazni. Be is adtam két nappal később és vártam. Meg vártam. Majd rákérdeztem és kiderült a másik diák még nem adott be semmit. Noszogatták. Semmi, "majd megcsinálja". Végül március közepén megint rákérdeztem, hogy nem mondhatnám-e én. "Az nem lenne igazságos, hát ő még meg sem írta". Majd rákövetkező nap, a magyar tanárom félrehúzott, hogy elmondja, a tanári kar döntött és olyat szeretnének, aki "jókiállású fiatalember és kellemes hangja van". Visszakérdeztem, hogy meg írta-e a beszédet. Kiderült, hogy semmit nem írt még. Tehát, minek nekem szavazati jog, ha a hangomat a mindennapokban sem hallják meg, Kornis? Ugyanúgy vagyok, ott ülök a társalgóban csak most már nem a kötelező fűző van rajtam, hanem önként vállalt szorítás. A teljesítménykényszer fűzője. A megfelelési vágy korzettje. A „ne legyél túl hangos, de ne legyél elnyomva” típusú dupla csomó a torkomon. A kényszer, hogy szép legyek (de ne túl szép!), okos legyek (de ne túl okos!), a hangos legyek (de ne túl hangos!). Férfiak mércéje szerint legyen benned erő, női normák szerint törekenység. – fakadok ki. –2025-ben is ugyanúgy elveszik a lányoktól a bátorságot, mint száz éve: szép szavakkal, giccses bókokkal, elbagatellizált traumákkal és "vicces" megjegyzésekkel. Még mindig megkérdezik, hogy mit viseltem, ha baj ért. Még mindig kevesebbet keresek, ha ugyanazt a munkát végzem. Még mindig azt mondják, hogy „csak túlreagálsz”, amikor elmondom, mit éltem át! Van egyáltalán kiút ebből? – suttogom elkeseredetten.

– Mintha lenne kijárat. Mintha ez valami építmény lenne, amiből el lehet sétálni. A valóság az, hogy nem falak vesznek körül – hanem néma, láthatatlan szabályok. A társadalom morális zsarolása. A „légy jó”, „légy hálás”, „légy elég” típusú parancsok, amiket nem törvények írnak, hanem elvárások. És ha nem tartod be őket? Akkor te vagy az, aki 'romlott'. Nem a világ, hanem te. A kiút, lássuk be, ritkán kap ajtószámot. Nem lesz ott semmilyen tábla, hogy „erre szabadulás”. Néha csak annyi, hogy nem válaszolsz többé udvariasan, nem mosolyogsz reflexből, nem viszed el a családi békét a hátadon, nem bocsátasz meg annak, aki nem kért bocsánatot. De akkor te leszel a hibás. A „nehezen kezelhető”. A szabadság ára, hogy kiköpnék. A túlélés ára, hogy többé nem vagy szerethető a régi rendszer szerint. És ez fáj. De a fájdalom legalább a tied. Az nem közvélemény. Nem kompromisszum. A fájdalom bizonyíték, hogy még mindig van benned valami, ami nemet mond. Van-e kiút? – vonja meg vállát – Nincs. De van kitörés. És az nem mindig elegáns. Nem mindig hősies. Néha csak annyi, hogy reggel felkelsz. Hogy nem kéred elnézést, amiért fáradt vagy. Hogy leírsz egy mondatot, amit tilos lenne. Hogy kineveted azt, amitől tegnap még féltél. És ezek nem fáklyás forradalmak. Ezek apró árulások a rendszer ellen. – leül. Megtalálta a cigarettát, rágyújt, hogy pihenjen. Szeme sarkában ott ég a kérdés: *Te milyen kis árulást követtél el ma azért, hogy ne törjél el?*

– Ne nézz így rám... attól, hogy nem vagyok kedves, nem vagyok rossz ember. De... árulás az őszinteség? Hiszen tényleg csúnya volt az a ruha rajta. Nem vicceltem. Arról nem tehetek,

hogy azt hitte viccelek, mert úgy tudja ápolgatni a kis lelkét, hogy biztos nem akartam megbántani... – Kornis most felhúzza a szemöldökét. A cigaretta füstje megáll a levegőben, mint a mondat végén a kérdőjel. Aztán csak ennyit mond, halk, száraz hangon, mintha már ezer éve unná a kérdést:

– Tudtad, hogy fájni fog. – nem kérdez, kijelent. – És mégis kimondtad. Nem azért, mert igaz, hanem mert **te** akartad, hogy fájjon. Ha csak igazat mondtál, és ő véresre kaparta vele a lelkét, akkor az nem a te bűnöd. Az csak a valóság. A valóság éles. Szúr. És nem kérdez, mielőtt vág. – kis idő múlva rám pillant – Mesélj erről a lányról! – szólít fel.

– Nem lány. – javítom ki ösztönösen. – Ő... Nem fontos. Azt hiszi, barátok vagyunk. Valami gond van a fejével, az identitásával. És ezt hangoztatja, csak azért is. Mindenki elfáradt már benne, hat éve csak arról beszél, hogy ő non bináris és meleg. Önmagában ellentmondás, hisz, ha nem érzi magát se nőnek, se férfinak, akkor hogyan meleg? Nem is azért mesél róla, hogy a jogaiért küzdene vagy bármi. Csak "ő különleges, mert a lányokat szereti". Na és? Ki nem szereti a nőket? Ha a szexuális orientáció választás lenne, alig lenne, aki férfit akarna. Egyszer latin órán a tanár a "similis simili gaudet" elvét magyarázta, vagyis, hogy a hasonló a hasonlóknak örül. Persze, hisz az ismerős. Etel, én szeretem a nőket. Meg a férfiakat is. Csak nem verem nagy dobra. Félre ne érts: nem zárkozom "négy fal közé", ha a párom nő. Csupán nem szóróm tele az Instagram sztorimat meleg zászlókkal. Nem a másság a gond, hanem a feleslegesen hangos szó. – Kornis felhorkan. Szájában megint ott az a bagós csend, amit csak a cinikusok tudnak olyan szépen zengeni, mint egy prédikáció végét. Aztán végigmér. Nem haraggal, nem felháborodva. Inkább úgy, mint aki látott már ilyet.

– Néha meglepődök milyen butaságokat tud összehordani egy olyan nagy tudású ember, mint amilyen vagy. Mit csináljon, ha nem tudja? Ha évek óta nem tudja, hogy kihez tartozik, hova sorolja magát, milyen névmással élje túl a hetet? Ha ez az egész nem menőség, hanem vergődés? Ha minden mondata mögött ott dobog a kérdés: „*ugye nem fogtok kinevetni?*” És igen, lehet, hogy idegesítő. Lehet, hogy sok. Lehet, hogy már nem tudsz mást hallani tőle. De tudod, miért? Mert te **nem akarsz** már hallani róla. Mert fáradt vagy. Mert úgy érzed, elég volt. És ehhez is jogod van. Jogod van nem szeretni, nem barátnak tartani, nem hallgatni tovább. De nincs jogod elvitatni a harcát csak mert te máshogy harcolsz. – hányja szememre. Én inkább a körmeim alatt kopogó billentyűzetet figyelem szégyenemben. – És tudod mi a legszomorúbb? – kérdezi halkán, mire felpillantok – Hogy igazad van. – sóhajt, megadóan biccentve – Igen, túl hangosan mondják. Pótolni akarják azok hangját is, akik csak halkan merik. Azért kiabál, mert belül nem hallja saját magát. És te is azért vagy dühös, mert már meguntad az értelmetlen zajt. De vigyázz: a zaj mögött mindig van valaki, aki még nem tudott elhallgatni. Vagy még meg sem mert megszólalni. Te meg tudod mondani, ki vagy? – szegezi nekem a kérdést. Csend van egy pillanatra, mintha az egész világ visszavenné a hangját, hogy *csak* engem lehessen hallani. Mert ez nem egyszerű kérdés. Ez a *kérdés*. – Hova tartozol, ha nem vagy vallásos, nem vagy hívő, nem vagy hazafi, nem vagy közösségi, nem vagy követő, nem vagy modern, nem vagy klasszikus? A testhez, amelyet a fájdalom vágott meg? A szavakhoz, amelyeket leírsz, de utálsz, ha olvassák őket? A kutyád orrába bújt illathoz? Anyukád fél szívéhez? Egy színhez, ami a ruhádon, a csokrodon, a cipődön és a lufidon is ott van?

– Te is tudod, hogy próbálok erre választ találni. A terapeutám szerint – kezdem el, de Kornis közbevág.

– Kérlek... ne csináljunk úgy, mintha ez olyan kérdés lenne, amit egy bögre tea mellett, egy közép kategóriás pszichológusnál meg lehetne válaszolni. Ez nem az a kérdés, amire kipipálva mondhatod: „*Huh, na ez is megvolt.*” Ez a kérdés az, amitől reszketni kezd a szád sarka, ha

túl sokáig nézel tükörbe. Tudod kit látok most? Egy lányt, akinek a csuklóján seb van, de mégis virágot fest a körmére. Aki kékre öltözik, és nevet azon, hogy minden árnyalat pontosan passzol, *miközben belül üvölt*. Aki sír a kutyája halála miatt, de tudja, hogy másoknak csak *ő* maradt hátra. Aki tudja, hogy szeretik, de nem tudja, hogyan fogadja el. Szerintem éppen itt vagy magad. Ezekben a sorokban. A digitális világ peremén, álnévvel, de valódi szívvel. Nem templomban. Nem a Parlament padsorán. Nem is a Pride első sorában. Hanem a tolladban. A szavaidon. Az írásban, amit már majdnem elhagytál, de valahogy még mindig visszatalálsz hozzá. Tudod, mit gondolok? A tartozás nem arról szól, hova vagy beírva. Hanem arról, mit *nem tudsz elhagyni*. És te? Nem tudod elhagyni a fájdalmat. De dacosan az írást sem hagyod el. És ez, azt jelenti, hogy tartozol valahova. Önmagadhoz. – szuszog kifulladásra a kirohanása után. Mellkasa hevesen emelkedik és süllyed a frusztrációtól. Én csendesen meredek magam elé sokáig, mire képes vagyok megszólalni.

– Mi van, ha mindenben kudarcot vallok? Ha 10 év múlva már nem lesz olyan, hogy "önmagam"? – reszketve lehelem ki a szavakat. Kornis átül mellém. Combja hozzáér az enyémhez. Most csak itt van. Csendben. Ahogy én is csendben vagyok, amikor már nincs hangod a síráshoz.

– „*Mi van, ha mindenben kudarcot vállalasz?*” Akkor élni fogsz úgy, ahogy csak azok tudnak, akik kudarc után is felébrednek. Akkor lesz arcod, amit már a kudarcok formáltak – olyan, amit nem lehet photoshopolni. Olyan életet élsz majd, amit nem lehet plakátra nyomtatni, de *valószínűbb*, mint azoké, akik mindig nyertek. A győztesek nem tudják, milyen a legtöbb napon csak azért felkelni, mert valaki más nem bírna nélküled. – elhallgat, elmereng a kérdésem második részén – „*Ha 10 év múlva már nincs olyan, hogy „önmagam”?*” Akkor, 10 év múlva új nevet adsz magadnak. Vagy nem adsz. Csak csendben létezel. És az is elég lesz. Mert az „önmagam” nem egy fix címke, amit a homlokodra ragasztanak. Nem egy díj, amit egyszer megnyersz. Hanem minden nap újra választott döntés. Hogy ma, *még mindig*, vállalod azt, ami benned van. Ha a jövőben már nem tudod, ki vagy – emlékezz:

Most tudod.

Most elég.

Most írsz.

Most fáj.

– Kornis... – kifújom a levegőt, elmarom tőle a cigarettát és letüdözöm, hogy magyarázható fizikai fájdalom marja bensőmet. Ő helytelenítően rázza fejét, miközben köhögök, de azért simogatja a hátam, hogy enyhüljön a fájdalom.

– Ha most lenne előtted egy papír, és rá kellene írnod, ki vagy ma, mit írnál rá? – kérdezi hajnali négykor, röpke órával később, hogy azt hittük, végeztünk az anyaggal. Fejem a vállán nyugszik, ő csendesen szerkeszti az anyagot. Félálomban motyogom a két egyszerű szót, amit egész életemben hallottam, amit mindig hozzám vágta és ami annyira áthálózta a legbelsőbb énem, hogy megfullaszt, mint az élősködő gomba a gazdafa gyökérzetét. Legyőzött, elkeseredett és végtelenül kimerült vagyok, ahogy kilehelem válaszom a lufim halványan pislákoló kék fényében csillogó könnyes szemekkel:

– Túl sok.